Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o.s.v. adresseres „Stjernen" Dannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiverne ikke være ansvarlig.

Enhver gammel Abonnent, som indsender $6.00 for tre ny Abnnenter, faar det fjerde Eksemplar gratis.

Enhver ny Abonnent, som indsender $2.00 for en Aargang af „Stjernen", faar Bladet tilsendt fra nu og indtil 1ste Januar, 1890.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Nye Abonnenter faar det udkomne af „Storbondens Datter", saalænge Restoplaget varer.

Vor Julehilsen.

—∞ * ∞—

Ja, „Stjernen" er denne Gang ude en Dag tidligere end Datoet paa Forsiden viser, og En Glædelig Jul er den lykkelige Hilsen, hvormed vi denne kjære, lyse Julemorgen træder vore mange Læsere imøde. Disse tre vante uforglemmelige Ord anslaar en dyb Streng i enhver Nordbos Hjerte, og et tusindfoldigt „Tak, iligemaade!" førte tilbage paa Lynets Vinger igjennem Tankernes Rige hober en Verden af Julefryd paa Redaktørens Pult og i Sætterens Kasse.

Hvor himmelsk dejligt at hylle sig i Betragtningen af den velsignede Jul. Hvor megen Lykke, Fred, Forsoning og Kjærlighed har den ikke bragt os. Se hvorledes de kjære smaa Børn, for hvem Julen er det største af alt, i dette Øjeblik er helt gaaede op i de mange kjønne Ting og Sukkergodt, som de fandt i Strømpeskaftet; de sov ikke rolig sidste Nat, men nu er de langt inde i Lykkens Verden. Og vi, de ældre, vil ogsaa glemme den megen Bitterhed, vi bilder os ind at der er blandet ind i Livet, vi vil paa denne Kristenhedens store Dag lade vort Hjerte hoppe ud af Hadets, Smaalighedens, Misundelsens og Karrighedens klamme Favn, og give det Lejlighed til at svulme i Taknemlighed mod Gud og i Overbærenhed og Tilgivelse mod vore Medmennesker. Kan vi føle Barnesindet — der kun veed at glæde sig ovek Gaverne — slaa paany, da kjender vi Julen. Men saa maa vi ogsaa lære at give: at kaste en Solstraale i et Hjem hvor Nøden bor, at række en forsonende Haand til den, der har forurettet eller tale venligt til den, som vi mener der skylder os Oprejsning og som vi ellers plejer at se saa mørkt til. Naar vi blive saaledes stemte, da kan vi ogsaa skjønne paa de Gaver, vi som Børn modtager, og at den største af dem alle er den Hjertets Fred, der kom til Verden med Barnet i Bethlehem.

Den store Charles de Lesseps, „Le Grand Francais" Søn, maatte forleden udtale den nødtvungne Indrømmelse, at Panama-Kanalen er Fallit. Dersom nu ikke den franske Regjering stiller sig imellem Fallittens Svælg og de skuffede Interessenter, saa bliver der vist ‚Parley' i Frankrig.

En politisk Sejer vundet ved Hjælp af „Pengesækken" er værre end et Nederlag. Det vanærer Partiet, fornedrer Politiken i gode Menneskers Betragtning, skader den opvoksende Slægt og resulterer i Fordeling af Embederne mellem Mænd, som heller skulde ringeagtes end ophøjes. En Sejer, der er vundet ved Henvendelse til Borgernes Hjerte og Forstand, er den eneste Sejer, der er vedvarende og værd at have.

„Reform".

Skal Blaine blive Chefen i Harrisons Kabinet, er det Spørgsmaal, som i denne Tid optager Politikernes Tanker. Det er øjensynligt at Harrison helst vil undgaa Blaine, men det bliver Spørgsmaalet om han ret vel kan tilbagevise de Krav, som Blaines ivrige Venner gjør gjældende. Man antog straks, at Blaine ikke vilde modtage en Post, som han for otte Aar siden befandt sig saa utilfredsstillende ved, men det lader nu til, at „smaa Smuler er ogsaa Brød", og ved at tage denne Bestilling, kan den republikanske Leder muligvis beholde sit Greb paa Partiet, og ab Aare atter opnaa at figurere i en Præsident-Valgkamp.

Chicago, Ill., 16. Decbr. '88.

Mr. P. Ebbeson!

Det er nu tre Maaneder siden jeg forlod Dannebrog og Hjemmet, og jeg formoder at enhver, som kjender mig, har hørt om mit Foretagende her i Chicago.

De glade Høstidsdage ere nu forhaanden, da Tankerne vende sig mere tilbage efter Hjemmet end i de andre Dage, naar man gaar i sin jevne Dont. Derved kom jeg ogsaa paa den Tanke, at istedetfor at skrive til saa mange, kunde jeg komme nemt fra det, om Redaktør Ebbeson var saa venlig at optage disse faa Linier i sit ærede Blad, saa jeg herved kunde sende Slægt og Venner en Hilsen og ønsker dem en glædelig Jul.

Omendskjøndt mit Studium optager baade Tid og Tanker, har jeg dog været paa enkelte Steder, saasom paa County-Hospitalet, hvilket var meget interessant for mig at se. Her ser man de forskjellige Syge i alle Aldre, fra Børn paa to Aar og til Graahaarede.

Det var en Fornøjelse at se den Renlighed og Orden, der eksisterede. To Timer hver Søndag er der fri Adgang for Besøgende, af hvem der var flere hundrede, den Dag, jeg var der. Flere Gange har jeg besøgt at Boksmuseum, hvilket ligeledes er meget interessant, især for Snoerende. Jeg har ogsaa været en Tur i Humboldt Park og Lincoln Park, hvor der findes mange Seværdigheder, især Dyr og Fugle, baade inden- og udenlandske

Men nu — for ikke at trætte Læseren med mere — vil jeg afbryde med et „Goodby", i Haab om snarligt Gjensyn.

Der kunde godt være en hel Del mere at skrive om, Ting, som foregaar her i Chicago; men da andre tier med det, er det vel bedst, jeg ogsaa tier.

Til Slutning ønsker jeg „Stjernen" god Fremgang; jeg modtager den hver Uge som en velkommen Gjæst. En venlig Hilsen til „Stjernen" og dens Læsere.

Jeg tænker i en nær Fremtid igjen at komme til Dannebrog, og det skal da være mig en Fornøjelse om jeg kan være nogen til Tjeneste.

Mrs. Christine Hanson.

Højskolen i Nysted, Nebr.

Unge Landsmænd! Nu er det snart Tid at stoppe Arbejdet paa denne Side af Vinteren og besøge Højskolen.

Hver Karl i Byerne og paa Landet bør søge ind paa en af de nærmeste Højskoler for at søge Oplysning og en sund folkelig Uddannelse og ikke stoppe Vinteren over paa et Boardinghus. Ingen brav Landsmand bør tage Hensyn til de Raad, som gives fra endel uvidende Mennesker, der, efter den store amerikanske Taler Talmages Ord, er Statens svorne Fjender. Vi vil af yderste Evne hjælpe de Unge til at blive oplyste og gode Borgere i det Land, som i Venlighed har aabnet sine Porte ogsaa for danske Indvandrere, idet det staar os klart, at den bedste Gjengjæld, vi kan yde, er at give de Unge af Farmerstanden en forholdsvarende Uddannelse. Det er Tidens Krav at Farmerne maa være med. Højskolen i Nysted er kommet frem paa dette Grundlag ved flere Farmeres Bistand, og paa dette Grundlag opfordrer vi de unge Karle i Vesten til at melde sig for at løse Opgaven. 1ste Januar venter vi mange, som ere indmeldte til den Tid, men vi ere ogsaa rigtig glade ved at blive overraskede af en Hær af uindmeldte.

Der vil ved Dannebrog Station være Vogne for at hente Eder den 1ste og 2den Januar, saa enhver kan trøstig komme.

Til Oplysning om Arbejder have vi tilføjet en Oversigts-Tabel over en Uges Arbejde. Behag at læse den igjennem og tænk over det.

	Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag
9—10	Dansk	Bibelhistorie	Geografi	Geometri	Nationaløkonomi	Fysiologi
10—11	Stil	Tegning	Tegning	Tegning	Tegning	Tegning
11—12	Verdenshistorie	Geografi	Verdenshistorie	Verdenshistorie	Stil	Verdenshistorie
1—2	Fysik	Farmer-Kemi	Nordens Historie	Farmer-Kemi	Fysik	Dansk
2—3	Engelsk	Regning	Engelsk	Regning	Engelsk	Bibelhistorie
3—4	Nordens Historie	Engelsk	Sang	Engelsk	Sang	Engelsk
4—5	Engelsk	Engelsk	Engelsk	Engelsk	Engelsk	Engelsk
7—8	Engelsk	Foredr. Skovgaard	Engelsk	Foredr. Jørgensen	Engelsk	Forhandlingsmøde
8—9	Engelsk		Engelsk		Engelsk	

Sluttelig en kjærlig Hilsen og glædelig Jul til Stjernens ærede Læsere.

Nysted Højskole, 22. Dec., 88.

J. Jørgensen. C. J. Skovgaard, Forstander.

CHRISTMAS CHIMES.

Written for
"The Dannebrog Sentinel."
by
CHAS. RIEF, GRAND ISLAND, NEBRASKA.

In the "Land of the Story", the far distant land;
The angels exulted in that rapturous chant:
"Glory be to God in the heavens above;
"And peace to the earth, from the Father of Love"!
While musical spheres marched caroling along,
And sheperds did listen to the beauteous song:
"The Saviour is born, from whom all blessings flow;
"Down in a cryptic stable, in a manger, below. -"

Since a message from heaven, with tidings so glad,
Is a truly great gospel, why should we be sad;
Why should we doubt it, when we know from afar,
Came sages to seek Him, as led by His star,
The stars and the angels, a heavenly throng,
Paid homage to Him, by a celestial song:
"The Saviour is born, from whom all blessings flow;
"Down in that rock bound stable, at Bethlehem, below. —"

Mysterious heralds from a merciful throne,
Told of the Infant-God, in a cradle of stone.
High on the hilltop, above Ruth's gleamy plain;
On that imperial brow, we all co-maintain:
The Redeemer was born, a child humble, yet strong;
When messengers brought forth, that ethereal song:
"The Saviour is born, from whom all blessings flow;
"Down in Bethlehem — Ephratah's rocky cave below."

Let the world rejoice and commemorate the day,
A glorious Christmas with festival display.
The Father who marshaled His Son to this earth -
An Incarnate Being; the humblest by birth —
Did counsel His angels, and bid them to go,
To tell it the shepherds, and let sinners know:
"The Saviour is born, from whom all blessings flow;
"In Chimham's stable, down, a rocky cave, below."

„Tak for sidst"

— og —

En glædelig Jul

— og —

Et godt Nytaar

er der af Hjertet udtalte Ønske, fra

E. O. Bartlett,

Eier af Posthusets Boghandel
— i St. Paul, Nebr., —

ønsker at bringe sine talrige, meget ærede Skandinaviske Kunder gjennem hans danske Repræsentant og Salgsmand,

Hr. N. P. Hansen.

Siden Mr. Hansen er indtraadt i min Tjeneste, er jeg bleven bearet med en betydelig Tilgang af Søgning fra hans Landsmænd, og jeg kan forsikre, at det stedse skal være min Stræben at gjøre mig fortjent til Deres Tillid og Handel,

Med megen Agtelse,
E. O. Bartlett.

I Henhold til Ovenstaaende skal jeg ikke undlade paa min Principals fra paa egne Vegne at udtale min forbindtligste Tak til mine ærede Landsmænd for den almindelige Tilslutning, De viser mig og har vist mig, i de forbigangne Aar. Tak for den Tid, der er gaaet, tak for idag, og en rigtig glædelig Jul, og et lykkeligt Nytaar til alle mine Landsmænd og Landsmænderinder.

Deres forbundne
N. P. Hansen.

Kvindens Rettigheder

til at handle hvor det behager hende

Skal idag slaas fast!

Der tales slet ikke om Politik eller

Frihandel,

men den frie og emanciperede Kvindes uforgribelige Fordring paa

Fri Handling

som en af de medfødte personlige Rettigheder Kvinden gjennem Skabelsen er forlenet med.

Den Tid er forbi

da Kvinden skulde gjøre sine Indkjøb under en mandlig Ledsagers Overopsyn. Det oplyste nittende Aarhundrede tillader baade Madamen og Tjenestepigen at gjøre deres Indkjøb efter eget Valg.

S. N. WOLBACH,

— Ejeren af det største —

Manufakturvare-Etablissement

i ST. PAUL, NEBRASKA

har med karakteristisk Skarpsyn opfattet og forstaaet denne Revolution i Tidsaanden, og hans nøje Kjendskab til Damernes mangeartede Smag har bevæget ham til at fylde sin store Butik med det mest forskjelligartede og moderne i alle Grene af

Manufakturvarer, Hvide Varer, Sorte og kulørte Kjolestoffer,

Kjolesirtser og Gardintøjer, Korsetter og Handsker

Og han har endvidere engageret et Regimente erfarne, forekommende og

Høflige Salgsmænd

talende de forskjellige Sprog, til at være Damerne til Tjeneste og vise dem de mest smukke og prisbillige Prøver af alle Slags Tøjer og til at forsikre dem om, at det er deres største Glæde at forevise det righoldige Varelager.

Besøg Wolbachs Tøjvare-Magasin.

Jernbanetogenes-Tidstabel.

Unin Pacific Jernbanen.
Gr ud Island-Ord-Divisionen.

(Afgangstid fra St. Paul.)

Syd paa.		Nord paa.	
Persontog	8.45 Form.	Persontog	6.45 Eftrm
Godstog	4.00 Eftrm.	Godstog	8.35 Form.
"	4.10 "		

* Tog ankommer til Omaha samme Dags Eftrm. Kl. 2. 55.

St. Paul — Loup City-Divisionen.

St. Paul til Loup City		Ankommer fra Loup City	
Persontog	6.50 Eftrm	Persontog	8.40 Form.
Godstog	9.15 Form	Godstog	4.0 Eftrm.

jeg er, saa sig, at jeg gik hen til Luckard! Derpaa gik hun videre, hendes trofaste Hansel, der nu kunde flyve, omsusede hende med sine Vingeslag — Vally vilde ikke mere klippe dens Vinger. Nu var hun kommet til det Sted, hvor den gamle Luckard havde sagt Farvel til hende og vendt hjem.

Gamle Luckard! Vally saa hende endnu ganske tydelig, hvorledes hun gik henad Vejen og græd, hun saa hendes brune, knoglede Arme, hvorledes de vinkede op til hende, hun saa hendes sølv hvide Lokker, der altid stak frem under Kappen, flagre i Vinden. Hun var bleven graa i trofast Tjeneste i Strømmingers Hus, og nu havde han til Tak sendt hende bort med Skam og Skjændsel! Og Vally havde skillet sig saa let fra hende og forbudt hende at græde og utaalmodig revet sig løs, da den Gamle i sin Smerte ikke vilde slippe hende af sine Arme; ingen Anelse havde sagt hende, hvilken Skjæbne hun havde sendt hende imøde med den korte Afskedshilsen, og at Luckard for hendes Skyld skulde udsætte sig for Skam og Skjændsel!

Vally løb afsted som om hun endnu kunde indhente Luckard, og trods Høstkulden perlede Sveden paa hendes Pande, for at hun saa snart som muligt kunde faa indløse sin Taknemmelighedsgjæld.

En brændende Taare perlede i hendes Øjne, som endnu bestandig saa den Gamle gaa forau med sin stille Graad. Hun gik saa langsomt, gamle Luckard, og Vally saa hurtigt, og dog blev Afstanden altid lige stor mellem dem.

Vally maatte standse et Øjeblik for at hvile og drage Aande. Hun tørrede Sveden af Panden og Taarerne af Øjet; men straks drev det hende ubønhørligt videre.

Vent blot, Luckard — vent blot, jeg kommer! sagde hun sagte, ligesom for at berolige sig selv!

Endelig dukkede Kirketaarnet i Heiligkrenz op for hende og fra Kirken førte der en farlig Sti, højt oppe over Achen, hen til en ensom Gruppe Huse paa den anden Side af Kløften. Det var den lille Landsby „Winterstall", hvor Luckard nu boede. Bag om Husene i Heiligkrenz bøjede Vally af fra Vejen og gik over den lette Bro, under hvilken den vilde Ache brusede og skummede, som om den vilde sende sit vrede Skum op over den trodsige unge Pige, der stirrede saa ubekymret ned i Dybet, som om der ikke eksisterede nogen Fare paa hendes Vej. Endelig var hun da kommet over Broen endnu et stejlt Stykke Vej opad, og — endelig var da Maalet naaet, det Maal hun med bankende Hjerte havde stræbt hen til, hun var i Winterstall, lige paa venstre Side af Vejen laa gamle Annemiedels Hytte, Luckards Sødskendebarn, med smaa Vinduer. Bag dem sad sik-

kert den Gamle og spandt, som hun altid plejede at gjøre om Vinteren, og Vally aandede saa let om Hjertet. Hun havde naaet hen til Hytten, og førend hun traadte ind, kigede hun smilende ind gjennem det lave Vindu efter Luckard. Men der var ingen i Stuen, der saa øde og uhyggeligt ud, Sengen, som stod derinde, var urødt. En af Røg sværtet Christusfigur af Træ hang over den, smykket med et Stykke Sørgeflor og en støvet Krans. Det var et uhyggeligt Syn, Vally mistede hele sit gode Humør derved. Hun satte Gribben ned paa Rækværket løftede Dørklinken op og gik ind i den trange Gang. Døren til Kjøkkenet stod aaben, en liden Ild af Riskvister var tændte paa Gruen. Der var Nogen, som arbejdede ude i Kjøkkenet, og det var ganske vist Luckard; med bankende Hjerte traadte Vally ind.

Annemiedel stod ved Gruen og skar Brød til Suppen; forresten var der Ingen.

Ak, min Gud, Strømmingers Vally, udraabte den Gamle og lod forskrækket Kniven falde ned i Suppeskaalen — — o min Gud — det var Skade!

Hvor er Luckard? spurgte Vally.

Hun er død! O, Du min Gud og Skaber, var Du blot kommen for 3 Dage siden, igaar begravede vi hende!

Vally lænede sig med lukkede Øjne til Dørstolpen, ingen Lyd tilkjendegav hvad der foregik i hende.

Ak, det var Skade, vedblev den snakkesalige Gamle, Luckard troede hun ikke kunde dø, førend hun havde faaet Dig at se igjen — og Du har ogsaa den hele Tid staaet i Kortene, Dag og Nat lyttede hun efter om Du ikke skulde komme. Og da hun saa siden følte Døden komme, sagde hun: — Nu maa jeg dog dø uden at faa mit Barn at se! Jeg maatte endnu engang give hende Kortene, og endog i sin Dødskamp vilde hun lægge dem op for Dig, men det gik ikke mere, Hænderne skalv, pludselig sagde hun: — Jeg kan ikke se mere — og drog det sidste tunge Suk.

Vally bedækkede Ansigtet med sine Hænder — men endnu kom der ikke en Lyd over hendes Læber.

Kom ind i Stuen, sagde den Gamle godmodigt. Jeg har ikke havt Lyst til at gaa derind igjen, siden Lukard blev baaret ud derfra. Jeg er ogsaa bestandig saa alene, jeg var derfor saa glad, da hun kom til mig og sagde, at hun nu vilde blive hos mig. Jeg mærkede snart, at Skammen vilde dræbe hende inden kort Tid. Jeg mærkede snart, at Skammen vilde dræbe hende inden kort Tid. Hendes Sygdom sad i Maven, hun kunde næsten Intet spise, og hver Nat hørte jeg